

MATI SINISAAR
EELK TALLINNA PEETELI KOGUDUSE
JUHAATUSE ESIMEES

Mati Sinisaar on EELK Tallinna Peeteli koguduse juhatuse esimees ja kirikus töötava lastepäevakeskuse ning lastekodu loomise ning ehitamise eestvedajana tegutsenud ettevõtmise algusest peale.

Intervjueeris Eha Kraft

Milline oli praeguse tegevuse eellugu?

Peeteli kiriku eellugu on väga huvitav ja põnev. Juba ehitamise ajal plaaniti kiriku keldrikorrusele ruumid vaeste inimeste toitlustamiseks. Aga need ei saanud rahapuudusel valmis. Kirik töötas 1962. aastani, siis sai sellest filmistuudio. Koguduse õpetaja Avo Üprus tuli koguduse hooldajaõpetaks 1995. Ta on rääkinud, kuidas oma vaimusilmas ja usus selle kiriku tulevikku nägi. Kõik tundus ikka väga uskumatu olevat. Ta unistas, et kirikuksed oleksid 24 tundi ööpäevas lahti ning inimesed võiksid tulla ja abi saada. Me teame, missugune kirik siis oli: aknaid ei olnud, torn oli maha võetud, küttesüsteemi mitte mingisugust, keldris tilkus kraanist külma vett ja hallitas, laudad olid pandud maha, et saaks astuda, kõrval loksus must vesi. Selline oli see kirik. Oli ikka väga masendav pilt. Aga Avo Üprusel oli usujulgus ja unistus. Inimesel peab olema unistus. Kui unistust ei ole, siis ei ole kuhugi jõuda ka. Ja muidugi, edasi aitas koguduse liikmete toetus ja usk.

Kui kerge või raske oli kogudusel seda ideed omaks võtta, sest tollel ajal oli see ju väga uudne?

See oli tõesti väga uudne ja oli inimesi, kes leidsid, et idee on väga hea,

aga oli ka neid, kes arvasid, et see pole see, mida kirik tegema peaks. Aga see, kuhu me ühel hetkel jõudsi- me ja nende lastega kohtusime, ei olnud plaanitud tegevus. Keegi ei läinud kedagi otsima. See tundus juhuslik, aga ma usun, see oli Jumala planeeritud asi. Me kohtusime nendega tänaval.

Märtsis 1997 sattusid me koguduse liikmed autoga ühel ööl Kopli liinidele. Seal kohtasid nad kella kahe paiku tänaval üheksat last – murjanid, mäardunud, hirmunud ja käitusid väga kummaliselt. Kui koguduseliikmed hakkasid küsima, mida nad öösel tänaval teevad, jooksid lapsed ära. Need lapsed olid vene rahvusest. Üks poiss siiski jäi, aga hoidis mitmemeetrist vahet. Temaga sai pisut rääkida. Kui küsisime, kas neil oleks toitu vaja, siis ütles ta – tooge meile süüa, me kõhud on väga tühjad. Tõesti nad olid niisugused, et igaüks pidi aru saama, et midagi on väga valesti. Veel samal ööl viidi neile kaks kilekotitait vorsti, saia, banaane ja jogurtit. Lapsed tulid aedadest tänavale ja sealsamas sõid nad selle kõik ära. Tuli veel korra poodi minna ning veel kaks kotitait süüa viia.

Järgmisel päeval mõtlesime, et üks hea asi on tehtud, lapsed on süüa saanud. Ja sellega on see asi nüüd läbi. Alles õhtul hakkasime mõtlema, et äkki peaks tagasi minema, võib-olla on neil ka täna kõhud tühjad. Nii see tutvus alguse

sai, see ei olnud plaanitud tegevus. Usaldus tekkis alles paari nädala jooksul, siis hakkasid nad näitama meile oma elukeskkonda. See oli meile täiesti mõistetamatu, et Eestis võis keegi elada sellises olukorras. Lapsed elasid mahajäetud majades, ilma isa-emata, magasid põrandal, sõid prügikastist, nuusutasid liimi, olid pesemata mitu kuud, see oli kirjeldamatu olukord! Neil olid täid ja sügelised. Polnud tekke ega patju, ukсед ei seisnud lukus. Neil ei olnud võimalik sellistes tingimustes elades koolis käia, kuigi mõned lapsed seda ka vahel üritasid. See oli meile täielik šokk.

Lapsed küsisid korduvalt, kus meie kirik on. Aga meie kirik oli siis samasugune nagu nende elukeskkond. Aknaid ei olnud, vett ei olnud, kööki ei olnud, kütet ei olnud, dušši ei olnud. Aasta aega (1997) tegime nendega tänavatööd, mängisime palli, viisime neid linnast välja loodusesse, pidasime piknikke. Meil kujunes koguduse liikmetest väga tore meeskond.

Septembris ütles koguduse õpetaja Avo Üprus, et talv tuleb, me peame üritama laste jaoks mõne ruumi ära remontida, kuhu nad saaks talvel sooja tulla. Peetelisse tuli kokku viis meest, üks neist just kinnipidamiskohast vabanenu ja teine praktiliselt kodutu ja veel kolm hetkel vaba olevat koguduse liikmete sõpra. Nelja kuuga tegid need mehed vabatahtliku tööna kogudusemaja teisel korrusel asuvas endises õpetaja korteris väga korraliku ja tõsise remondi. 23. detsembril 1997 õnnistas praegune peapiiskop Andres Pöder need ruumid tänavalaste päevakeskuseks.

Kuidas te leidsite need mehed või kuidas need mehed leidsid selle kiriku, kes vangist tulnud, kes töötu, kui nad ei olnud enne kirikuga seotud?

Kirikuga nad seotud ei olnud. Aga see toimib tänagi, keegi rääkis kellelegi – me oleme nagu tööriistad. See sõna jõudis järgmise inimeseni ja oli sel hetkel sellele inimesele väga vajalik ja nad olid kohe valmis kaasa tulema. Need mehed tegid seda tööd südamega ja see oli suur ja vajalik töö.

Kuidas te tegite unistusest eesmärgi? Kas tuli ikkagi plaanimajandus kõrvale või oli unistus, mis hakkas nagu iseenesest ellu minema?

Iseenesest see muidugi ei läinud, aga selliseid suuri plaane me küll ka ei teinud. Silmapiiril oli väga konkreetne pilt, et on ühed lapsed, kes millegi poolest olid jäänud täielikult ühiskonnast kõrvale ja ei käinud koolis. See oli meile nii hirmutav ja mõistetamatu kogemus, et Eestis üldse võib olla selline olukord. See oli väljakutse, vajadus, millele me püüdsime vastata nende võimalustega, mis meil olid, kuigi need olid väga kesised. Meil ei olnud raha, et neile korralikult süüa anda. 1998. aastal tegutses päevakeskus esimesed kaheksa kuud ilma sooja veeta ja lastel ei olnud võimalik pesta ei ennast ega oma riideid. Aga tasapisi töö siiski arenes.

Nii on see tõesti läinud. Suuri plaane ei ole tehtud. Ega me ise ka alguses seda arvanud, et lapsed siia elama tulevad, me proovisime neid tänaval aidata, siis päevakeskuses, aga nägime, et see ei tööta. Kui lapsed jäävad sinna keskkonda, kus nad olid, siis muutust praktiliselt ei toimu. Pärast kaheaastast tööd käisid koolis neist vaid üksikud ja sedagi harva. Ei saa öelda, et see töö oli mõttetud, aga tulemust ei olnud. Keskkonnavahetus oli hädavajalik. Küsisime, neilt, kas nad nõustuvad kooli minema, kui kirikus magada saavad. Nad nõustusid.

Kui pikka aega nad olid selleks ajaks koolist ära olnud? Nad ei saanud kindlasti oma vanustega koos jätkata?

Üks tüdruk läks esimesse klassi 11aastaselt ja üks poiss oli 12- või 13aastane. Need olid markantsemad näited. Aga neil kõigil oli aasta või paar vahele jäänud või olid mõnikord käinud, aga olid suured pausid või olid tunnistusel ühed ja kahed.

Kuidas leidsite need koolid, sest arvatavasti koolidki ei võtnud hea meelega neid lapsi enam vastu?

See on täitsa eraldi lugu. Paljud lapsed läksid puuetega laste kooli, sest ükski teine kool neid ei võtnud, kuigi nad olid täitsa normaalsed lapsed. Aga terve meie meeskond tegi siin nendega nii head tööd, et väga paljud neist läksid üle tava-kooli ja ka koolides kohtasime õpetajate ja koolijuhtide seas palju mõistvat suhtumist. Needsamad lapsed, kes siis tänaval olid, on juba kutsekeskkooli II või III kursusel. Nad jätkavad siinamaani õppimist, osa on lõpetanud. Me teame nende laste elukäiku, kes Peetelist iseseisvasse ellu on astunud ja nendega on kontakt olemas. Paljud töötavad, mitmel on oma pere ja lapsed ja nad käivad meid vahel ikka vaatamas. Ma usun, et neist on saanud meie riigile ja rahvale lojaalsed kodanikud.

Nad ehitasid kirikut nii hoonena kui ka enda sees...

Nii ütles Avo Üprus. See oli nii põnev, kuidas nad siin 1998. aastal hakkasid kiriku aknaid lahti raiuma. Päevad läbi ja õhtuti toksisid 12-, kuni 14aastased poisid telliskive seinast välja. Üks nendest ehitajatest

läks I klassi 13aastaselt. Andsime neile kiriku võtmed ja ütlesime, et kui te ei löhu ega laamenda ja alkoholi ei tarvita, võite siin magada. Magasid kui silgud põrandal. Niimoodi nad seda kirikut ehitasid – kaks kinnipidamiskohast vabanenud töötut meest ja Koplast pärit koduta lapsed. Poolteist aastat kraapisid nad kirikusaali seintelt, keldris ja koridorides maha sinna nõukogude ajal pandud õlivärvi, mis ei lasknud seintel hingata. See

oli suur töö, neid seinu oli palju ja tööriistadeks olid vaid mõned vanad noad ja teritatud pahtlilabidad. Kaheksa aastat on renoveerimisest möödas, kuid päevakeskuse seintel on siiani sama värv, mis sinna 2000. aastal pandi. Me ütlesime neile: see on teie kodu, te olete Jumalale väga väärtuslikud ja Jumal on teile selle võimaluse andnud. Nad ehitasid seda kirikut enda sees ja ehitasid ka hoonena. Ja meie oleme nendega koos kasvanud.

Kellele te veel siin Peetelis olete mõelnud? Kõigepealt lapsed, aga teised abivajajad?

Me saime aru, et on inimesi, kes ei tule abi küsima, sa peadki minema nende juurde, et abi pakkuda. Osa neist ei oska abi küsida ja osa on võib-olla lootuse kaotanud. Meie kogudus on teinud otsivat tänavatööd nüüd juba 10 aastat. Me oleme jaganud inimestele seda, mida meie toetajad on meile saatnud: jalanõusid, riideid, sööki ja teisi esmatarbevahendeid. Ning küünlaid neile, kelle elupaigas ei ole elektrit.

Kuidas välissõbrad on juurde tulnud?

1998. aastal oli kaks projekti – *Lapsed liinidel* ja *Nad on olemas*. Sealt sai natuke raha. Aga välissõbrad tulid jälle kuidagi nii, et keegi rääkis kellelegi. Söögiks oli 1998.–1999. aastal enamasti Norra konservtoit, mida turistid meile töid. Kust nad olid meist kuulnud, ma ei tea. Lihtsalt üks buss sõitis siia ette. Nad ütlesid, et teil pidi siin laste päevakeskus olema ja lapsed, kes süüa vajavad. Meile toodi kastidega konserve, leiba ja ka kõike muud vajalikku. Seejärel on tulnud nende sõbrad ja ka Eestist on läbi aastate olnud meil pidevaid toetajaid. See on tõeline ime, arm ja õnnistus, kui mõelda, kuidas nad siia on jõudnud ning kuidas me siiani hakkama olema saanud.

Kes on abivajajad peale laste?

Me hakkasime lastega tegelema, aga tegelikult oli palju täiskasvanud inimesi, kes elasid äärmises vaesuses ja palusid meilt süüa. Leidus ka inimesi, kes olid nõus andma selleks vahendeid ja nii hakkasime jagama pakke täiskasvanuile.

Mati Sinisaar poistega Norras.
Foto: erakogu

Ehitasime täiskasvanutele kirikusse eraldi pesuruumid. Seda võimalust pakkusime neli aastat. Aga lõpuks saime aru, et me ei suuda neid kahte asja korralikult üheaegselt teha – hoolitseda täiskasvanute ja laste eest. Jätkuvalt oleme jaganud küll nii kirikus kui ka Koplis täiskasvanutele riide- ja toiduabi ning oleme korraldanud paaril korral aastas hädasolijatele kirikusaalis ühiseid palvelõunasoöke.

Mis veel meenub?

Põnevaid asju on palju. 1999. aastal, kui lapsi juurde tuli, ei olnud magamistubasid ja me ehitasime kiriku koorirõdule magamistoad, kaks dušši, kaks WC. See võis tunduda mõnele harjumatu ja võõras, ja öeldi ka, et mida te siin nüüd teete, teil peaks nagu teine eesmärk olema. Selgitasime, et lastele on seda rohkem vaja. Siia maani ei ole enam midagi öeldud. Oleme kogenud väga palju mõistmist ja inimlikkust ning kõik on aru saanud, mis on tähtis – inimene on tähtis.

Millised on töösuunad praegu?

Peeteli kiriku sotsiaalkeskusel on kolm põhisuunda – lastekodu, päevakeskus ja tänavatöö. Aga lisaks sellele elab Peeteli kogudus täiesti tavalise aktiivse koguduse elu. Meil on ka väga hea tasemega kammerkoor, aastaid on töötanud memmede ring, ühised hommiku- ja õhtupalvused, töötab pühapäevakool. Aktiivselt osaletakse jumalteenistustel ja käiakse armulaual. Kui Jumal lubab ja me elame, siis ehitate kiriku hoovile uue noortekodu, mille planeerimisega oleme tegelnud 2001. aastast. Sinna peaks tulema käsitööklass, kunstiklass, arvutiklass, raamatukogu, spordiruumid ning tänapäeva tingimustele vastavad eluruumid lastele. Senise kogemuse järgi on toetavate täis-

kasvanute olemasolu, põhivajaduste rahuldamine (korralik toit, riided, koolitarbed, hügieen jne) ja turvaline ümbritsev keskkond põhilised elemendid, mis laste käitumises positiivseid muutusi esile kutsuvad.

Oleme võimalikult palju kasutanud seikluskasvatust ja viinud lapsi linnast välja – loodusesse. Raba-, kanuu- ja kajakimatkad on saanud traditsiooniks ja sotsiaalsete oskuste õppimine läheb seigeldes palju lihtsamalt ja tulemuslikumalt.

Üks suvelaager toimub sel aastal Saaremaal koos saksa kooliõpilastega, kellega meid seob tihe sõprus juba üle seitsme aasta ja Norras toimub kolm suvelaagrit, mis on korraldatud meie partnerkirikute poolt. Ühes laagris on kõik koos, ühes väiksemad tüdrukud ja poisid ning üks laager on suurematele poistele, kes on natukese sellised väänikud.

Kui keegi tahaks ka alustada, kuidas siis?

Kuidas seada päevakava?

Nõu anda ei ole väga kerge, kuid ma arvan, et kõigepealt peaks selgitama, millised on kohalikud vajadused ja probleemid ning otsima häid mõttekaaslasi. Meie päevakeskus avatakse kell kaks. Lapsed saavad sooja sööki, saavad siin õppida ja vabatahtlike saatel trennides käia, saavad rääkida ja nõu pidada täiskasvanutega, mis on noortele väga tähtis. Siin on neil turvaline kohtumispai ja see on oluline. Lastel on koht, kuhu tulla ja kellega vestelda ja võrrelda siin toimuvat oma igapäevase koduse ümbrusega. Suurem osa meie keskuses käivatest lastest ja noortest on pärit venekeelsetest peredest ja neile on olnud see väga heaks võimaluseks läbi igapäevase suhtluse eesti keelt õppida. Võib öelda, et keelekümbel toimub hommikust õhtuni.

Kuidas on toitlustamise reeglitega?

Head tingimused annavad ka kokale hea töökeskkonna ja kergendavad tema tööd. Need tööriistad on tulnud meile õnnistusena tagantjärele. Me alustasime mitte millestki, tööriistad saime hiljem. See ei peaks olema takistus, et ei ole vahendeid ja ei saa alustada, töövahendid tulevad hiljem ise. Jumal annab sulle vahendid. Meil olid algselt vaid tühjaid käed, panime need palves kokku.

Reeglid on sellised, et toitu võetakse nii palju, et kõhu täis saad ega pea ära viskama. Küll võib alati lisa paluda. Meie omapära on, et kunagi ei tea täpselt mitu sööjat lauda istub ja kokk teeb alati süüa väikese varuga.

Kord juhtus nii. Ühel tüdrukul oli sünnipäev, ta sai 12aastaseks ja tahtis väga sünnipäeva pidada. Ta elas äärmises vaesuses. Meie teadmata oli ta kutsunud siia palju oma sõpru. Morssi lahjendasime veega, aga meil oli ainult üks tort. Olime nõutud. Hakkasime laulma. Äkki tulid uksest meie sponsorfirma inimesed ja töid meile palju toitu, neil oli suur bankett lõppenud. Seal olid kõikvõimalikud delikatessid, tordid ja koogid, millest jätkus kõigile.

Kord 1998. aastal juhtus samuti, et meil ei olnud tõesti lastele midagi süüa anda. Siis koputati uksele ja tuli üks naine, kellel oli kaasas suur pott ühepajatoitu. Ise ütles, et ta südames tundis – seda toitu on neile vaja.

Kuidas oli Jumalasõna jagamisega?

Iga päev laulame enne sööki söögilaulu või vahel loeb keegi väikese tänapalve. Vahel on lastel usuga seotud küsimusi, millele meil tuleb vastata. Sageli tuleb Piibli abil vastuseid ja lahendusi otsida siis, kui

noore või lapse elus on keerulisem periood. Suvelaagrid on olnud kohaks, kus lapsed tihedamini usu ja evangeeliumiga kokku puutuvad.

Oleme aastaid jaganud tänaval abivajajatele toitu. Me ei pane kuulust, et tuleme homme jagama, me anname teada neile inimestele, keda juba tunneme. See on toimiv võrgustik ja nemad annavad info teistele edasi. Tavaliselt on kogu aeg samad inimesed. Anname ühel korral välja 120–135 toidupakki. Kui me alustasime, siis me Jumalasõna ei lugenud. Ma ei tea miks, aga arvasime, et toidust piisab. Kolm aastat tagasi keegi julgustas meid, et tegelikult on ikka sõna ka väga oluline, et neil inimestel on nälj ja mitte ainult toidu järele. Sellest ajast alates hakkasime alati ka Piiblit lugema.

Enne seda pidime neid natuke vaos hoidma, sest püüti kehtestada reeglit, kellel jõud, sellel õigus. Olukord muutus, kui me hakkasime Piiblit lugema. See võttis pinged maha. Ütlesime, et palun tulge nüüd siia ja jääme vaikselt. – Kas tahate Jumalasõna kuulata? Tahame, vastati. Kui meiega olid kaasas rootsi või norra koguduste inimesi, kes laulda oskasid, siis nad tavaliselt laulsid alati ka mõne laulu ja me rääkisime, kes on saatnud seekord raha, et toitu osta. Näiteks koolilapsed Norrast, Soomest või Rootsist.

Me küsime nüüdki alati, kas te tahate, ja nad ütlevad, et palun lugege, meile on seda väga vaja. Meile on olnud julgustav, kuidas see töötab. Sõna kuulates jäävad nad vaikselt. Siis võtame järjekorda, kõigepealt emad lastega, siis naised, siis mehed.

Viimasel ajal oleme Norra sõprade eestvõtmisel pannud paki sisse ka kaardi, kuhu on Piiblist eesti ja vene keeles kirjakoht kirjutatud. Nad on teinud ka laululehed, kus laulud on eesti, vene ja norra keeles. Seal me koos laulamegi, igaüks omas keeles.

Kui suur osa on hinge ja ihu näljal? Kus on tasakaal?

Sellises keskkonnas nagu Kopli on evangeeliumi kuulutada ilma leivata raske, väga raske. Leib ja sõna käivad koos, ja koos on neid palju lihtsam jagada. Alati, kui ulatame toidukoti, ütleme ka, et Jumal õnnistagu sind. Nad saavad õnnistuse kaasa ja ootavad seda. Nende elutingimused on uskumatult rasked. Võib-olla ei olegi neil muud lootust peale Jumala. Seal on elu väga karm ja ma usun, et nad oma hinges hüüavad Jumala poole – Jumal, aita mind!

Kas abivajajaid on nüüd rohkem?

Vajadus on suur ja inimesi, kes abi vajavad on juurde tulnud. Muutunud on kontingent. On emadega lapsi, kes on ilusasti riides ja nad on väga tänulikud toidupaki eest. Inimesed käivad kirikus ja ütlevad, et seni oli ju kõik korras, me töötasime, nüüd on üks peres töötu, üür on vaja ära maksta ja toidu jaoks enam ei jätku. Toidupakk võib sellises olukorras suureks toeks olla. Ka lapsi, kes pärast päevakeskuses viibimist toidupakki kaasa paluvad, on rohkem. Sagedamini satub kirikusse ka neid vanemaid, kellel on probleeme tasumata üüriarvetega ja ka neid, kes endale ja oma lastele peavarju on palunud.

Kuidas suhtud mõttesse, et seda kriisi ära kasutada, suunata tähelepanu teistele väärtustele, mitte asjadele?

Rohkem tuleb lapsega tegutseda. Majanduslikult väga raskes olukorras on ju raske leida ka tegutsemisenergiat. See ei ole lihtne nõuanne. Arvan, et need, kes seni on hästi hakkama saanud ja pole märganud enda ümber neid, kes on olnud temast viletsamas olukorras, saavad ehk nüüd aru, kui tähtis on, et hätta

sattudes keegi sind aitaks. See on nii oluline. Vahel võib väikesestki abist kasvada uus lootus. Tuleb uus võimalus. Kui inimesed tulevad kiriku juurde abi paluma, siis on ju tore, kui võib seda anda. See, mida me anname, ei ole tegelikult meie oma, neid inimesi, kes selles sünergias abiandmises osalevad, on ikka väga palju. Abiandjaid on väga paljudest riikidest, kes meie eest palvetavad, meid toetavad. On inimesi ja kogudusi, kes on juba 12 aastat meiega sama sammu käinud. Nad käivad siin paar korda aastas, on meie meeskonna liikmed, töötades sama eesmärgi heaks oma kodumaal. Tunnuvad meie lapsi nägupidi, küsivad, kuidas sellel või teisel koolis läheb, kus see laps, kes siin 10 aastat tagasi oli, täna on. Nad küsivad iga lapse kohta väga konkreetselt.

Kas peaks veel midagi tänapäevast lisama?

Meie hulgas on abivajajaid täna rohkem kui varem ja ma usun, et paljude hättasattunud inimeste pilgud vaatavad ka kiriku poole ja on hea, kui me selleks valmis oleme. Ma arvan, et Skandinaaviamaades töötavatel kristlikelt organisatsioonidelt ja hoolekandeametustelt on meil palju õppida.

Kuidas silmad lahti saab?

Abivajajate märkamiseks tuleb avada nii silmad kui ka süda. Usun, et on inimesi, kes märkavad ja tahavad aidata, kuid sageli võib olla probleemiks see, et kohti, kus vähestel võimalustega inimestele tuge pakutakse, on liiga vähe. Praegu on nii, et Peeteli endised ja praegused lapsed toovad siia oma sõpru, koolikaaslasti ning nende õpetajad toovad siia oma õpilasi, kellel on kodus probleeme. Aga vahel tuleb head sõnumit ikka minna viima ka tänavale ja sinna, kus abivajajad elavad.

Suvelaagris 2008.a. Norras.
Foto: erakogu

Kui lähetsid mujale elama, kas alustaksid ka seal uuesti otsast, kas teeksid midagi teistmoodi?

Selle võimaluse peale ei ole ma mõelnud. Peeteli on arenev keskus, siin jätkub väljakutseid paljudele ja kui Jumal jätkuvalt õnnistab ning hoiab, siis ma sooviksin siin jätkata. See tulemus, mis on saavutatud, on olnud võimalik ainult tänu väga heale meeskonnale ja mul on rõõm olla selle meeskonna üks liige.

Ma küll julgustaks kõiki teisi, et seda tööd pole vaja karta. Kui sa hakkad tegema, on sul alguseks nii vähe vaja kui sinepiivakest. Meie alustasime kahest kotitäiest toidust, meil ei olnudki esialgu rohkem plaanis teha. Aga vajadus selle töö järele on suur. See, kes seda teeb, peaks oma südames kontrollima, kas see on see, mida teha tahad. Oluline on usalduse tekkimine töötaja ja noore vahel. Ilma usalduseta ja armastuseta on keeruline jõuda hea tulemuseni.

Mina olen oma elus nii palju andeks saanud ja ma olen öelnud poistele, et olen oma elus rohkem vigu teinud kui teie kokku. Aga Jeesus on mulle andeks andnud, ma olen saanud armu, olen saanud uue võimaluse

elada. Tänu sellele kogemusele olen saanud ka neid julgustada.

Kui nüüd keegi tahab tulla aitama?

Täna ma ütleksin, et tuleks minna teise kohta ja teha seal sama asja. Me oleme praegu selle piiri peal, et me suudame ära teha selle, mis me teeme, aga rohkem ei suuda. Kui me uue keskusemaja valmis saaksime, siis olukord muutuks. Aga praegusesse keskusesse ei saa me rohkem lapsi vastu võtta, me ei jõuaks nendega tegelda ja nad jääksid ilma sellest, mida nad vajavad. Meil on väga tublised vabatahtlikke nii Eestist kui ka teistest maadest ja kui keegi tunneb, et ta tahab ennast sellel moel panustada, siis on ta väga teretulnud. Vabatahtlik töö eeldab vastutustunnet ja head organiseerimisvõimet, sest pidevat tugiisikut kõrvale anda meil kahjuks ei ole.

Mis peaks olema järgmise kümne aasta pärast?

Suuri plaane ei tee. Me oleme aru saanud, et teeme õiget asja. Me ei ole kordagi kahelnud. Õnnistus on see, mida oleme kogenud.

Mida tahaksid veel lisada?

Võib mõelda nii, et meie, Eesti inimesed moodustame keti. Kett on nii tugev, kui tugev on tema kõige nõrgem lüli ja sellest lülist oleks kõige mõttekam hakata seda ka parandama. Kes on see lüli? Ma arvan, et väheste võimalustega lapsed ning kodutud. Kirikut on usaldatud ja kirikul on siin oma roll täita.

Kui Peetelis lastetöoga alustati, siis ma ei tahtnud seda tööd mitte sugugi teha, tahtsin jätkata oma äri. Samas olin kindel, et lastetööd peaks keegi tegema ja nii ma ka Avo Üprusele ütlesin. Ta vastas, et mine ja loe kodus Piiblit, siis saad aru, kes seda peab tegema. Ma lugesin, sain aru, et olen üks nende hulgast, kes oma käe adra külge on pannud. Aga ma ikka ei tahtnud, ma palvetasin ja nutsin ja võitlesin Jumalaga – ma ei taha. Ja lõpuks, kui ma sain aru, et ma siiski pean seda tegema, siis ma palusin, et Jumal annaks mulle armastust seda tööd teha. Ja seda Ta ka tegi ning minu arusaamine maailmast ja inimestest muutus.